

เพ็ญบาย

บทที่ 53

“นายชนะชนพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

คุณพรรณงามถามอย่างแปลกใจ ขณะที่ยั้งยศถือกล้องยาเส้น ค้าง มองใบหน้าเปล่งปลั่งของลูกสาว

“จริงๆคะ พี่นะบอกว่าพร้อมเมื่อไหร่ก็แต่งตัวไปทำงานได้เลย แก้วก็ดีใจใหญ่ บอกให้หนูตาไปทำงานพุงนี้”

“เขาจะมาไม่ไหนกันนะ” คุณพรรณงามขมวดคิ้ว

“ให้หนูตาไปนะคะแม่ หนูตาเบือเรียน แล้วก็เบือจะอยู่เฉยๆ ด้วยงานที่พ่อฝากให้ก็ไม่รู้ว่าอีกนานเท่าไรถึงจะได้” เธอออก

มารดาเธอร้องว่า “โอ๊ย นี่แกจะบ้าเธอ เรื่องอะไรจะเอาตัวเข้าไปพัวพันกับคนอย่างนั้น มันไว้ใจได้ที่ไหนกัน ดูเถอะ หายไป ในป่าแล้วอยู่ๆ ก็กลับมา นี่จะมาชวนหนูตาไปทำงานด้วย ฉันว่ามันจะต้องมีลับลมคมในอะไรแน่ๆ”

“แม่อีกะแวงพี่นะจ้ะเลย หนูตาว่าเขาดีออกจะตาย”

“แต่ฉันไม่ไว้ใจ ดูสีหน้าดูสายตาเข้าซี ใครเดาออกบ้าง ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่”

“แต่พ่อว่าน่าจะลองดูนะ” ยั้งยศขัดด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด

“เขาชวนทำงาน หนูตาว่างๆ อยู่ก็ไปเถอะ ทางเราจะได้รับความเคลื่อนไหวของทางนั้น ถึงอย่างไรหนูตาก็อยู่กับแก้ว คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“อยู่กับแก้วนั้นแหละยิ่งอันตราย” คุณพรรณงามโพล่งออกมา “ดูซิว่าเดี๋ยวนี้จะไปไหนมาไหนต้องมีองค์กรคุ้มกัน บ้านช่องก็ต้องมียามเฝ้าตั้งหลายคน รวยล้นฟ้าแต่หาความสุขไม่ได้ น่ากลุ้มใจแท้ๆ”

“แต่หนูตาไม่ใช่เป้าหมายที่ใครจะมาคิดทำร้าย พ่อว่าชนะชนพยายามจะเอาใจเราเพื่อลดความขัดแย้งมากกว่า”

“แล้วถ้ามันเป็นแผนไม่ดีล่ะ ลูกเราทั้งคนนะคุณ”

“หนูตาก็ต้องรู้จักระวังตัวซิ แต่พ่อคิดว่าไม่มีผลร้ายอะไรหรอก ถ้าชนะชนต้องการเปิดสะพานมิตรภาพเราก็น่าจะลองดู มีประโยชน์อะไรที่จะทะเลาะกัน ดีไม่ดีก็เจ็บด้วยกันทั้งคู่”

คุณพรรณงามมองสามีอย่างไตร่ตรอง รอยยิ้มจางๆ ในสีหน้าของทนายความทำให้เธอเผลอพยักหน้าอย่างเห็นคล้อยตาม

นอกจากพินดาจะมาทำงานด้วยแล้วยังย้ายมาอยู่กับฉัตรแก้วที่บ้าน ฉัตรแก้วยอมรับว่ารู้สึกเจ็บเหงาหน่อยลงที่เพื่อนรักผู้เป็นเสมือนญาติสนิทเข้ามาอยู่ด้วย ในยามที่ชนะชนว่างจึงคล้ายกับเขามีน้องสาวเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่งที่จะมาพูดจาหยอกล้อหรือพาไปทานอาหาร ไม่ใช่มีกลางวันก็มีค่ำ ฉัตรแก้วพอใจอย่างยิ่งกับบรรยากาศอบอุ่นในฉันท์พี่น้องที่ปรองดองกันเช่นนี้

เพียงแต่ว่าเธอยังเห็นสายตาประหลาดของ “พี่ชาย” ที่มองมาในยามเผลอ และมันสะกิดให้เธอรู้สึกแปลกๆ แม้จะพยายามมองข้ามไปเสีย

เธอโตพอจะรู้ว่านั่นเป็นสายตาของผู้ชายที่มองผู้หญิง..... ผู้หญิงที่เขาปรารถนา... ไม่ใช่สายตาของผู้ชายต่อน้องสาว แต่เธอก็ไม่ได้แปลกใจนัก ชนะชนเคยแสดงออกมาก่อนแล้วและมันทำให้เธอรู้สึกอึดอัดขณะที่เขาก็ต้องมาละอายและเสียใจในภายหลังก่อนจะหายไปในปีกว่าครึ่งปี

“พี่นะช่างเป็นคนน่ารักจริงๆ หนูตา รักพี่นะจ้ะเลย”

พินดารำพึงกับเธอเมื่ออยู่ด้วยกัน ฉัตรแก้วหัวเราะอย่างมีอารมณ์ร่วม สองสาวจะมีเรื่องพูดถึงพี่ชายคนนี้เสมอ

“แก้วก็รักพี่นะ”

“ทำไมพอกับแม่ถึงระแวงพี่นะอยู่ได้ คนดีๆ แบบนี้จะหาได้ที่ไหนอีก”

“นั่นซิ แต่บางทีน่าพรรณนายศอาจจะเปลี่ยนความคิดแล้วก็ได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ยอมให้หนูตาทำงานและมาอยู่กับแก้วอย่างนี้หรอก”

พินดาเกือบจะเผลอพรั่งพรูออกมาแล้วว่าพ่อแม่ของเธอคอยมาไถ่ถามอยู่เสมอเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของชนะชน... และยิ่งของฉัตรแก้วเองอีกด้วย... จนเธอเบือที่จะตอบคำถามซักไซ้เหล่านั้น ทว่าหากจะดีจริง พินดาก็กลัวว่ามารดาจะบังคับให้เธอออกจากงาน และต้องแยกห่างจากคนที่เธอแอบชื่นชมหลงรักมานานแสนนาน

ถึงอย่างไร ท่าทีของบิดามารดาที่มีต่อชนะชน ก็แตกต่างไปจากเดิม มารดาของเธอไม่ได้สอดแทรกคำพูดที่แสดงความเป็นปรปักษ์ไว้ในทุกๆ คำพูดอีกแล้ว ในบางครั้งบางหนยังรำพึงออกมาว่า ...เอ เขาจะสนใจยายหนูตาจริงๆ หรือเปล่า... แล้วเริ่มหาซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ที่ดูเป็นสาวสมัยใหม่ให้ พาไปทำผม ซื้อเครื่องสำอางให้หลากหลาย จนพินดาซึ่งกลายเป็นตุ๊กตาที่ถูกมารดา ..บงการให้เปลี่ยนแปลงตนเอง... ถึงกับทำตัวไม่ถูกไปพักใหญ่

ในระหว่างช่วงเวลาเหล่านั้น วันหนึ่งที่ฉัตรแก้วรู้สึกหดหู่ใจ เธอขับรถกลับไปบ้านใหญ่แล้วก็ได้พบว่าข้าวของในห้องของเธอและของมารดาพลอยถูกรื้อค้นไปด้วย เธอลงความเห็นว่าเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มาค้นหาหลักฐานซึ่งเธอไม่เคยจะเข้าใจเลย

ที่พักของปองพลถูกรื้อค้น ครอบครัวของเขาย้ายออกไปหลังจากที่เกิดเรื่อง นิตยากำลังท้องแก่และคุณปราวณีกี้อายุมากแล้ว จึงทิ้งข้าวของส่วนใหญ่ไว้ ฉัตรแก้วเดินอยู่ในห้องแคบๆ ที่เรือนหลังเล็กอย่างหงอยเหงานั่งลงบนเตียง ลูบไล้ที่นอนซึ่งชายหนุ่มเคยนอนพลางก็นึกถึง... อีกครู่หนึ่งก็กลับออกมา ยังไม่วายเลื่อนเก้าอี้ที่เคยเห็นเขานั่งทำงานอยู่จนตึกดินทุกค้ำคืนให้เข้าที่

เธอไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมจึงมีจิตใจให้ชายหนุ่มถึงเพียงนี้.... มนุษย์เดินดินที่มีสถานะทางการเงินต่ำกว่าเธอลิบลับซึ่งมีเจ้าของแล้ว ทั้งยังเป็นผู้ต้องสงสัยว่าคิดร้าย ช้าในบัดนี้ก็ตกเป็นผู้ต้องหาหลักพาตัวที่ตำรวจกำลังตามล่าโดยการแจ้งความของครอบครัวทนายความของเธอเอง ฉัตรแก้วเคยมีคนรักมาก่อน วีระซึ่งตายจากไปไม่เคยให้ความรู้สึกในด้านร้ายแต่ก็หาได้เคยครอบงำจิตใจมากเท่า.... ัญญาณ์ซึ่งสนิทสนมใกล้ชิดนับปีก็ไม่เคยจะสัมผัสส่วนลึกในหัวใจของเธอได้

แต่ปองพลเป็นคนเดียวที่แม้ฉัตรแก้วพยายามขีดกั้นผลึกใสเท่าไรก็ไม่เคยจะกำจัดความคิดถึงคะนึงหาที่ตามรบกวานออกไปได้เลย

มีรถแล่นเข้ามาจอดแล้วชายฉกรรจ์สองคนก็เปิดประตูก้าวลงมาอาการกระแทกประตูรถปิดค่อนข้างแรงสมกับรูปร่างหยาบใหญ่บึกบึน ฉัตรแก้วอดรู้สึกไม่สบายใจไม่ได้แม้จะรู้จักสาวใช้ว่าคนทั้งสองเป็นคนของชนชั้นที่ช่วยมาดูแลความปลอดภัยให้ หนึ่งในสองคนนั้นเดินมายกมือไหว้เธอด้วยท่าที่แข็งๆ สีหน้าและสายตาไม่ได้อ่อนน้อมเหมือนท่าทาง น้ำเสียงก็ขัดแข็ง สำเนียงไม่ใช่คนเมืองหลวง

“นายหญิงมานานแล้วหรือครับ”

“กำลังจะกลับแล้ว” เธอหายใจไม่ทั่วท้อง เดินผ่านออกมาขึ้นรถรู้สึกถึงสายตาที่มองตามซึ่งเธอไม่กล้าหันไปมองตอบ

มีเสียงโทรศัพท์ดังเรียกในระหว่างทาง ฉัตรแก้วต้องแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงอ่อนๆ ของอัญชกา

“...มาหาพี่หน่อยได้ไหมแก้ว พี่อยากคุยด้วย...”

เรื่องที่อัญชกาอยากคุยคงไม่ไกลไปกว่าเรื่องของชนชั้น.....

แม้ลำบากใจที่รู้ว่าไม่มีคำตอบที่ดีให้ แต่ความสัมพันธ์ที่เคยมีทำให้อดเป็นห่วงไม่ได้ ฉัตรแก้วเลยรถมุ่งไปหาสาวใหญ่ซึ่งเธอรู้จักมาเนิ่นนาน

บ้านเงียบวังเวง รถที่เธอยกให้อัญญาณ์ใช้จอดอยู่ให้เห็นตั้งแต่บอกแยกทางกัน ฉัตรแก้วก็ไม่เคยจะคิดเรียกมันกลับคืน ในบัดนี้เมื่อชายหนุ่มจากไปอย่างไม่มีวันกลับหญิงสาวก็ได้แต่รู้สึกเศร้าสลด

อัญชกามีตำแหน่งงานที่ดี ทว่าความทุกข์ใจในขณะนั้นทำให้ไม่อาจออกไปสูกับโลกภายนอก เธอซุบซิบกว่าที่เคยเห็น ผมไม่เรียบอย่างเคย ขอบตาดำลึกฝั่งรื้อรอยที่ดูทรุดโทรมกว่าวัย ทักถามกันด้วยเรื่องทั่วๆ ไป แล้วอัญชกาก็วกมาถึงชนชั้น “เขาเป็นอย่างไรบ้าง”

“พี่นะยุ่งมากคะ กับแก้วเองก็แทบไม่มีเวลาคุยกัน”

สาวใหญ่โบหน้าช้า น้ำตาลลอคตาคล้ายมีความในใจมากมาย “เขาต้องการจะเลิกกับพี่” เธอพูดออกมาอย่างยากเย็น

“พี่อัญ...” ฉัตรแก้วอยากจะทำอะไรให้เธอมีกำลังใจแต่ก็ไม่กล้า เพราะได้ฟังชายหนุ่มพูดมานานแล้วว่าเขาไม่ได้รักอัญชกา

“เขาพูดจริงหรือเปล่า แก้ว เขามีใครอื่นใช่ไหม”

“พี่นะคงจะกำลังเครียดมากเท่านั้นแหละคะ ตำรวจยังมาสอบปากคำ แล้วยังเรื่องงาน... เรื่องเงิน...”

“พอรู้ข่าวว่าเขาอยู่ พี่ก็ดีใจที่สุด แต่พอไปหา ก็เข้าไม่ถึงตัว แม้แต่ไปที่บ้าน คนของเขาก็กันไว้ไม่ให้พบ” พูดพลางน้ำตาลเธอก็ร้องพึมพำจะพยายามกลั้นไว้อย่างที่สุด

ฉัตรแก้วได้แต่นิ่งอย่างอึดอัน

“พี่พบเขาครั้งหนึ่ง แต่...” เธอส่ายหน้าแล้วก็ได้แต่ปาดน้ำตาล “ยี่สิบกว่าปี ไม่เหลืออะไรเลย...” พูดได้แค่นั้นก็ลุกเดินเสียงออกไปเฉยๆ ฉัตรแก้วเข้าใจดีว่าคนเข้มแข็งอย่างอัญชกา ย่อมจะอายุที่ต้องร้องไห้เพราะสูญเสียคนรัก

หญิงสาวล้งเลอยู่ครู่ใหญ่จึงลุกเดินตามไปดู ความที่เคยสนิทสนมกันทำให้เธอรู้จักที่ทางในบ้านเป็นอย่างดี เธอหยุดยืนมองก่อนจะเดินผ่านด้วยความโล่งใจ ที่ห้องที่เคยเป็นของอัญญาณ์ถูกจัดแต่งใหม่ ประตูเปิดกว้างสว่างไสว ไม่มีร่องรอยแม้แต่รูปของเจ้าของห้องที่จะย้ำความโศกเศร้าให้แก่คนที่ยังอยู่

อัญชกา นั่งอยู่บนพื้นห้องของตน มีข้าวของกองอยู่รอบตัว

“พี่รู้รูปเก่าๆ ออกมาดู คิดว่าจะเก็บทิ้งให้หมด”

ฉัตรแก้วเดินมาข้างๆ มองอัลบั้มรูปภาพหลากหลาย ภาพถ่ายต่างๆ สมัย จัดเรียงอยู่ในหลายๆ อัลบั้มตั้งแต่สมัยเป็นเด็กจนเมื่อต่างโตตามกันขึ้นมา เธอหยิบจับขึ้นมาดู “ทิ้งไปก็น่าเสียดายนะคะ พี่อัญ แก้วว่าน่าจะเก็บเอาไว้ก่อน เผื่อบางที....”

“คงจะไม่มีบางทีแล้วละ” สาวใหญ่เช็ดน้ำตา นึกถึงความไร้หัวใจไมตรีของคนรักที่เธอเพียรพยายามค้นหาแล้วก็ได้แต่ปวดหัวใจ

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร เธอจะพูดอะไรได้ในเมื่อได้ยินชายหนุ่มพูดซ้ำๆ กับเธอหลายครั้งว่าเขาไม่ได้รับรักจากเธอ แต่การไม่พูดกลับกลายเป็นการซ้ำเติมอีกฝ่าย

“แกัรรู้ตีไซ้ใหม่... ว่าพี่จะต้องเจอวันนี้...”

เธอมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเฉยเมย “พี่อัญก็....”

“เขารักแก้ว เขาคงจะต้องบอกอะไรกับแก้วบ้าง...”

“เปล่าค่ะ แก้วไม่ค่อยได้คุยเรื่องส่วนตัวของพี่นะ รู้แต่ว่าเขาเครียดมากเท่านั้น”

เธอหลบหน้าตาซ้ำที่จ้องมอง ทำเป็นพลิกดูภาพต่างๆ ในบางภาพสมัยสองหนุ่มสาวยังดูคล้ายรักกัน มีเธอและอัยกฤษซึ่งยังเป็นเด็กแทรกอยู่ด้วย

อัยกฤษพูดเศร้าๆ “ตอนนั้นเราเกือบจะแต่งงานกันแล้วทำไมพี่ถึงปล่อยให้มันผ่านไปได้ก็ไม่รู้”

“ตอนนั้นพี่อัญสวยมาก” ฉัตรแก้วพูดยิ้มๆ

“แต่ตอนนี้ไม่สวยแล้ว พี่อายุสามสิบห้า ช่วงเวลาที่สวยงามผ่านไปแล้ว”

“ใช่ ไม่หรอกค่ะ พี่อัญยังสวยอยู่ ยังมีโอกาสอีกมาก”

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าครอบครัวเราเกิดมาเพื่อที่จะแพ้”

ฉัตรแก้วหน้าเฉยเมย นึกหวังว่าจะถูกกวักเข้ามาหาตัว รู้สึกเสมอว่าการตายของอัยกฤษเกิดจากการที่เธอบอกตัดความสัมพันธ์ทำให้เขาเสียใจ กินเหล้าเมายาขาดสติจนเกิดเรื่องร้าย เป็นบาปในใจที่ฝังลึกให้เธอเจ็บปวด

อัยกฤษกลับซีลตรงภาพเก่าๆ ของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

“พี่ชายคนนี้ ตายไปนานแล้ว”

ฉัตรแก้วมองตาม “พี่อัญมีพี่ชายอีกคนหรือคะ แก้วไม่เคยรู้มาก่อน ไม่เห็นอัยเคยบอกเลย”

“อัยรู้ แต่ว่าตอนนั้นอัยยังเล็ก จำอะไรไม่ได้หรอก พ่อกับแม่ก็ไม่อยากจะทำเรื่อง ก็ได้แต่ปล่อยให้เขาไปสบายๆ แทนที่จะมานั่งคร่ำครวญอาลัยกัน”

“แก้วเสียใจด้วย”

“ความจริงเพราะพี่ชายคนนี้ตาย พี่ถึงได้รู้จักกับพี่นะ”

หญิงสาวมองคนพูดอย่างแปลกใจ

อัยกฤษเล่าด้วยน้ำเสียงอ่อนเศร้า “เขาอยู่โรงเรียนเดียวกัน พี่ชายพี่อายุมากกว่า แต่ว่าเขาก็สนิทกันมาก... พี่ชายพูดถึงพี่นะบ่อยๆ แต่พี่ไม่เคยพบจนกระทั่งถึงงานศพ....”

“พี่นะไม่เคยบอกแก้วเลย”

“เขาคงจะอาลัยกันมากกระมัง พี่นะมางานศพพร้อมๆ กับพวกเพื่อนๆ นักเรียน แต่หลังจากนั้นพี่นะก็ติดต่อมาเรื่อยๆ บอกว่าจะดูแลพี่แทนพี่ชายที่ตายไป”

“พี่นะช่างมีจิตใจงามจริงๆ”

“ใช่...” อัยกฤษยิ้มเศร้า ก่อนจะถอนใจยาว

“พี่ชายของพี่อัญ ตายเพราะอะไรคะ”

“มันเป็นอุบัติเหตุที่เกิดในโรงเรียนประจำ... ตอนนั้นพี่ชายของพี่เรียนอยู่ปีสุดท้ายแล้ว กำลังจะเรียนจบก็ตกลงมาจากดาดฟ้าตึกนอนกลางดึก”

“ตายจริง” คนฟังตรงอย่างสลดใจ หวนนึกถึงเรื่องที่ชนะชนะเคยเล่า “พี่นะก็เคยเล่าให้แก้วฟังว่ามีเรื่องแบบนี้ เด็กนักเรียนแก๊งหยอกล้อกัน พี่นะเองก็เคยโดนแบบนั้นจนเกือบจะตกตึกลงมาแล้ว”

อัยกฤษสายหน้า “ตอนนั้นไม่มีเด็กอื่น ไม่มีใครรู้ว่าเขาขึ้นไปทำอะไรที่นั่น และไม่มีใครอยู่ในเหตุการณ์เลยสักคนเดียว เราคิดกันว่าเขาอาจจะขึ้นไปหาอะไรหรือไปทำอะไรสักอย่าง เด็กหนุ่มวัยคะนอง ไม่มีใครเดาความคิดถูก”

ฉัตรแก้วถอนใจ อุดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมชนะชนะไม่เคยเล่าถึงพี่ชายของคนรักให้เธอฟัง หรือว่าเขารู้สึกกระทบกระเทือนใจจนไม่อยากจะทำเรื่อง...

เธอหวนนึกถึงคำพูดของชนะชนะที่เพิ่งจะได้ยินหยกๆ ...พี่ไม่เห็นจะมีอะไรน่าเสียดาย พี่ดูแลเขาสองคนมาสิปี ก็นับว่านานพอแล้ว ไม่มีหนี้สินอะไรติดค้างกันอีก....

หนี้สินอะไรที่เขารู้สึกว่าติดค้างอัยกฤษและอัยกฤษ การตายของพี่ชายคนโตซึ่งเป็นเพื่อนรักของเขาเกี่ยวข้องกับหรือไม่มี.....

ฉัตรแก้วกลัวจนไม่อยากจะทำเรื่องถึงคำตอบ.....